

AVUI...

ACCIDENT

(Petit experiment policíac)

J. Mallfrè

El tròlei s'ha parat —no cal fer-ne gaire cas— arran del camp d'aviació, darrera d'una llarga cua d'autos i camions. Un accident, què hi ha? què passa? on? Arribarem tard. Un auto ve i el conductor cristallitza la morbositat de tots amb les seves paraules: Un mort.

* * *

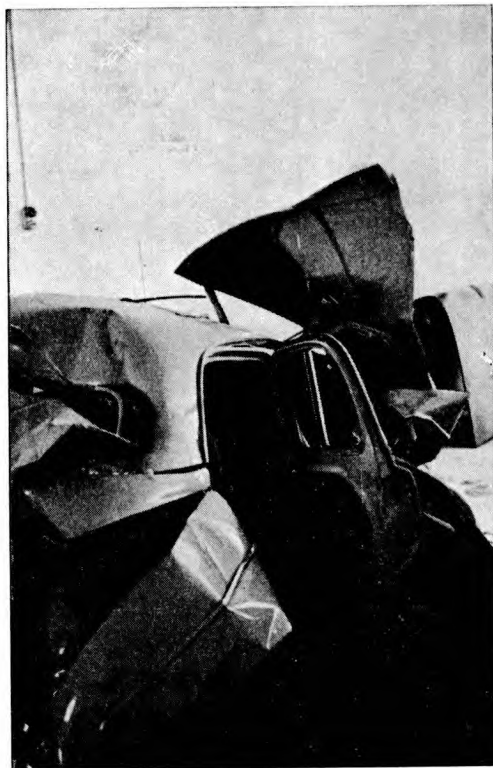
M'han avisat que hi anés. Pur tràmit. Un accident com molts, suposo. Aquesta carretera ens dona molta feina. L'auto està completament estavellat, la porta oberta, el cadàver impressiona, no per cap espectacle sangonós, sinó per la seva immobilitat de fardelet buit, de cosa... A casa seva potser encara no ho saben... Es jove, no té més de vint-i-cinc anys i a desgrat de tot el que he vist, em regira alguna cosa més enllà del físic. La posició del cadàver, caigut des del seient, com si hagués mirat enrera abans de la mort que l'empaitava... L'empaitava? Observo l'auto. Al darrera hi ha un cop fort. Està tot ell fet malbé però aquest cop té tota l'aparença d'haver estat fet expressament.

* * *

Es al mig del carrer i ningú no en fa cas. Un nen que passa li tira un ou a la cara. La clara li regalima pel front, se solidifica i la seva cara es transparenta per sota com si fos un rovell. No sabem quan l'enterrarem i no puc deixar de pensar-hi... en ell, en tot.

* * *

A l'hospital, de bon matí, després d'una curta nit de somnis, em trobo els pares. La mare està aclofada amb els ulls vermells i inflats. Una monja que hi ha amb ella li dona un consol que els ulls del pare, girant-se devers ella, irats, fan tornar tràgic i pocasolta. Em crida l'atenció un noi que

és amb ells. “Jo el vaig veure. Al moment que l'auto topava contra el pal. Jo anava en direcció oposada, cap a Tarragona i em vaig parar”. Sí, ahir ja el vaig veure. En Torres li va preguntar unes quantes coses però no em recordo d'ell fins avui. Va ésser el que ens va telefonar. Es un noi esprimat, bru, nerviós, que quan va adonar-se que coneixia la víctima es va afectar més. “Si haviem fet atletisme junts, home! Sempre em prenia el pèl perquè deia que jo saltava molt malament. Les vegades que hem discutit! Es clar que també ens fèiem favors quan convenia”. El noi s'ha portat molt bé i ha estat molta estona amb els pares del mort.

* * *

—No vas veure com va passar? Sí, sí, ja sé que només se't va acudir de pensar “què fa aquell?” quan el vas veure topar. Ja ens ho vas dir ahir. Però la carretera era sense trànsit i no es va tractar de cap col·lisió amb un altre vehicle.

—No, no hi havia trànsit. Un altre auto devia anar darrera d'ell, que, per

cert, ni se'n devia adonar, o va pensar "que s'arregli", perquè no es va aturar i va passar a frec del meu, cap a Reus, com un boig. Ja et dic jo...!

—Però vostè, si més no, es va parar de seguida.

—Jo sí! Després van anar venint més gent, un camió, el tròlei...

—I aquest auto que devia anar immediatament darrera el del teu amic... valdria la pena de trobar-lo... Per si va veure alguna cosa que ens expliqués aquest accident tan poc explicable. (Fins ara no he parlat a ningú de la meva sospita. L'auto estava tot ell tan malament que ningú no s'ha fixat en aquell bony especial, l'únic de la part del darrera, a l'esquerra).

—Devia perdre la direcció. De vegades... (M'explica no sé quantes coses, dos o tres accidents dels quals ha sentit parlar. Jo n'explico un altre, d'un home que va quedar-se a la carretera molt de temps dessagnant-se, perquè ningú no es parava. Hi ha gent que no té consciència...).

—Ell mateix, si no em paro jo... Aquell "paio" que va passar... Ah sí!

M'ha preguntat amb quin cotxe anava, oi?

—Sí, però potser no t'hi vas fixar...

—Ja ho crec que sí!

Bé, ja sabem alguna cosa més! Discretament hem investigat pels garatges i els tallers de reparació i els carrers. I hem trobat un auto de la mateixa marca... amb la matrícula del mateix lloc (del número no se'n recordava, hauria estat massa sort) i que té un bony força considerable a la part dreta del davant, a desgrat del parafang que sembla molt reforçat. Es molt prop. Lector! Llegeixi amb atenció aquestes paraules? Sí, sí, a vostè ho dic, a vostè concretament!! No cal que digui el seu nom, veritat? No cal que publiquem res de moment. No té el cotxe abonyegat? Vol saber la marca, la matrícula, l'amo? Vostè no venia de Tarragona, abans d'ahir, a l'hora de l'accident? La seva família ho sabrà de segur. Vol dir que no és alguna cosa més que una imprudència? Sóc a la porta de casa seva. Porto el carnet de policia a la butxaca. Ja m'ho explicarà. Una conversa prèvia. Truco.

COMIC:

per **Sigfrid**

